

ГИБЕЛНА ВЪЛНА

Дженифър Донъли

Превод от английски Ирина Денева – Слав

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да било форма.

Оригинално заглавие *The Waterfire Saga: Rogue Wave*
Copyright © 2015 Disney Enterprises, Inc.
All rights reserved.

Превод Ирина Денева – Слав
Редактор Петя Дочева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2015
ISBN 978-954-27-1385-2

*На невероятния Стив Малк
с благодарност*

*Морето никога не е в покой.
По брега бие непрестанно
без почивка, като младо сърце.
Търси плячка.*

*Морето говори,
но само сърцата, в които кръвта бушува,
разбират езика му.*

Из „Младо море“
КАРЛ САНДБЪРГ

ПРОЛОГ

ЗАД СРЕБРИСТОТО стъкло човекът без очи се усмихна.

Тя бе тук. Беше дошла. Не че той се бе съмнявал. Тя имаше смело и вярно сърце, и то я беше довело у дома.

Беше дошла с надеждата, че някой от семейството ѝ е останал тук. Майка ѝ, кралицата, брат ѝ, воинът, или гневният ѝ чичо.

Човекът продължи да наблюдава русалката, докато тя плуваше из полуразрушената тронна зала на майчиния ѝ дворец. Наблюдаваше я с очи, които бяха бездънни ями мрак.

Беше се променила. Облеклото ѝ бе като на скитница по теченията, практично и просто. Беше си отрязала дългите медночервени коси и ги бе боядисала в черно. Зелените ѝ очи бяха предпазливи и непроницаеми.

И все пак, по някакъв начин си бе останала същата. Движенията ѝ бяха несигурни. В погледа ѝ се долавяше неувереност. Човекът видя, че все още не бе осъзнала кой е източникът на силата ѝ, следователно не вярваше в нея. Това беше хубаво. Докато го осъзнае, ще стане твърде късно. За нея. За океаните. За целия свят.

Русалката огледа дупката на мястото на източната стена на залата. През нея минаваше ниско, бавно течение. По напъбените ѝ краища бяха започнали да се заселват анемони и водорасли. После русалката заплува към счупения трон и се наведе, за да докосне пода току до него.

Остана така, с наведена глава, известно време. След това се изправи и се отдалечи в посока към северната стена на залата.

Приближаваше се към него.

Беше се опитал да я убие веднъж, преди нападението над кралството ѝ. Беше дошъл през огледалото в спалнята ѝ, но ненадейната поява на някаква прислужница го бе принудила да се върне в течното сребро.

Сега го задържаха дълги, назъбени пукнатини, които покриваха повърхността на огледалото като мрежа от кръвоносни съдове. Пространството между пукнатините бе твърде малко за тялото му, но достатъчно за ръцете.

Бавно и тихо те се провряха през огледалото и замряха на сантиметри от русалката. Щеше да е съвсем лесно да ги стегне около тънката ѝ шия и да довърши започнатото от йелите.

Но не, помисли си човекът и си прибра ръцете. Това нямаше да е най-разумният ход. Куражът и силата ѝ бяха по-големи, отколкото си беше помислил. Може би тя щеше да успее там, където други се бяха провалили, може би щеше да намери талисманите. И ако успееше, той щеше да ги вземе от нея. Щеше да му помогне един мъж, когото тя някога бе обичала и на когото се бе доверявала.

Човекът без очи беше чакал дълго. Знаеше, че сега не е моментът да губи търпение. Отдръпна се навътре в огледалото и се сля с течното сребро. В кухините, където някога бяха стояли очите му, мракът засвети, ярък и жив. Това бе мрак, който наблюдаваше и чакаше. Мрак, готов за скок. Мрак, дивен като боговете.

Тя щеше да го види в последните секунди от живота си. Той щеше да обърне лицето ѝ към своето и да я накара да се вгледа в бездънните черни дълбини. Така тя щеше да разбере, че е загубила.

И че мракът е победил.

ЕДНО

– ЕЛА, РИБКЕ! Хайде, среброрибке!

Трепереща, останала без дъх, Серафина не смееше да вика прекалено силно. Течното сребро се къдреше около нея, докато плуваше из Залата на въздишките във Вадус, огледалното царство. По стените на залата висяха хиляди огледала. Светлината от трепкащите полилеи танцуваше по тях. Единствените обитатели на залата бяха няколко витрини, които се визраха с празен поглед в отраженията си.

Серафина се бе надявала приятелките ѝ да са наблизо, но ги нямаше. „Явно бяха излезли в друга част на Вадус“, помисли си тя. Поне не я бяха последвали ездачи на смъртта. Баба Вража се бе погрижила за това, като счупи огледалото, в което беше влязла Сера, за да избяга от войниците и техния капитан Маркус Трахо.

– Ела, среброрибке! – повика я тя отново. Почти шепнеше.

Налагаше се да пази тишина. Да не прави вълни. Не искаше владетелят на това място да разбере, че е тук. Той бе точно толкова опасен, колкото и Трахо.

Спомни си бръмбарите. Вража ѝ беше дала шепа бръмбари, с които да привлече среброрибата. Сега Сера ги извади от джоба си, затвори ги в шепи и ги разклати.

– Хайде, рибке, ела, рибке! – повика тя. Колкото по-бързо

намереше риба, толкова по-бързо щеше да стигне у дома.

У дома.

Серафина беше избягала от Миромара преди две седмици, когато Серулия, столицата, бе нападната от нашественици. Те се бяха опитали да убият майка ѝ. Бяха успели да убият баща ѝ. Изпълняваха заповедите на адмирал Колфин, владетеля на Ондалина, арктическото морско царство. Командир им беше жестокият капитан Трахо.

Сера беше срещнала дъщерята на Колфин, Астрид, в пещерите на йелите и тя ѝ се бе заклела, че баща ѝ не е заповядал нападение над Миромара. Сера обаче не ѝ вярваше.

Астрид, както самата Серафина и още четири русалки – Нийла, Бека, Линг и Ава, беше призована от йелите, могъщи речни вещици. От водачката на йелите, Вража, момичетата бяха научили, че всяка от тях е пряка наследница на Шестимата царували – най-силните магове в света, които някога управлявали изгубената империя Атлантида.

Освен това бяха научили, че Орфео, най-силният сред тях, създал и пунал на свобода едно огромно зло – чудовището Абадон. Създанието успяло да разруши Атлантида, преди останалите петима магове да го победят. Когато все пак го хванали, го затворили в Карцерон. После една от маговете, Сикоракс, пренесла целия затвор в Южното море и там го потопила под ледовете. Но сега чудовището се бе събудило. Някой го беше събудил. Серафина бе убедена, че това е Колфин. Мислеше, че адмиралът иска да използва чудовището, за да завладее всички морски царства.

Вража бе казала на русалките, че трябва да унищожат Абадон, преди този, който го е събудил, да успее да го освободи. За целта трябваше да открият древните талисмани на Шестимата царували. С тях русалките щели да успеят да отворят портите на Карцерон и да се изправят срещу чудовището.

Сера знаеше, че има най-голям шанс да открие нещо за та-

лисманите в Острокона на Серулия, сред древните раковини, записали пътешествието, известно като „Пътят на Мероу“. Смяташе, че Мероу, първата владетелка на морския народ, е скрила талисманите по време на това пътуване из всички световни води и че раковините ще ѝ разкрият точно къде е станало това.

Макар да ѝ беше ясно, че е изключително опасно, и макар да се страхуваше да види опустошената Серулия, просто се налагаше да си отиде вкъщи.

Но не веднага.

Първо трябваше да отиде на едно друго място.

Не, Сера! – каза един глас наблизно.

Тя се завъртя и се огледа, за да види русалката, която бе проговорила, но там нямаше никого.

Не отивай, тина. Твърде е опасно.

– Ава? – прошепна Сера. – Ти ли си? Къде си?

В главата ти.

– Това конвока ли е? – Беше си спомнила трудното заклинание за призоваване, на което ги бяха научили йелите.

Да... опитвам... не мога да задържа... помни... Астрид...

– Ава, връзката се губи! Не те чувам! – каза Сера.

Няколко секунди не се чуваше нищо и после гласът на Ава се появи отново. *Спомни си какво каза Астрид: Опафагите изяждат жертвите си живи... докато сърцата им все още бият и изпомпват кръвта.*

– Знам, но *трябва* да отида – настоя Сера.

Острокон... по-сигурно... моля... Ава отново се губеше.

– Не мога, Ава. Още не. Преди да започнем да търсим *къде* са талисманите, *трябва* да разберем *какво представляват*.

Сера зачака Ава да ѝ отвърне, но отговор не последва.

– Хайде, рибке! – повика Сера отново, по-нетърпеливо. Времето течеше и тя *трябваше* да побърза. – Хайде, рибке! Имам лакомство за теб!

– Колко възхитително! Обожавам лакомства! – каза един нов глас. Прозвуча точно зад гърба ѝ.

Серафина замръзна. Дрол Оладелго. Все пак я беше открил. Тя бавно се обърна.

– Принцесо! Така се радвам да ви видя отново! – възкликна владетелят на Огледалния свят. Той огледа лицето ѝ и установи бледността му. После се взря в тялото ѝ и забеляза дълбоките драскотини по опашката, спомен от Абадон. Мазната му усмивка се разшири.

– Трябва да призная, че не изглеждате особено добре.

– Ти обаче изглеждаш добре. Добре нахранен, по-точно – каза Серафина и започна да се отдалечава от него.

Лицето му беше кръгло като пълна луна. Носеше отровно-зелена роба, чиито гънки не можеха да скрият дебелината му.

– О, благодаря ти, скъпа! – рече той. – Всъщност наистина преди малко хапнах *особено* добре. Благодарение на един млад човек. Едно момиче на твоя възраст – той се оригна силно и прикри уста с ръка. – Мили Боже. Моля да ме извиниш. Малко прекалих. По нея имаше толкова много вкусни треперушки, че не можах да устоя.

Треперушките бяха най-тайните стракове на човек. Оладелго се хранеше с тях.

– Затова значи си станал тлъст като морж – отбеляза Серафина, все така плувайки на разстояние.

– Не можах да устоя. Това глупаво момиче направо ми се поднесе на тепсия! Представи си, чете някакви неща, наречени *списания*. В тях има картини на други момичета, но тези картини са омагьосани, за да изглеждат момичетата на тях идеални. Тя обаче не го осъзнава. Знае само, че те са идеални, а тя не е. *Часове* наред се тюхка пред огледалото си, а аз стоя от другата страна и ѝ шепна, че никога няма да е достатъчно слаба, достатъчно хубава или достатъчно добра. Когато съвсем се срина от страх и мъка, аз започвам угощението си!

Клетата, помисли си Сера, и се сети колко потисната се чувстваше, когато не успееше да оправдае нечий очаквания. Все още се измъчваше от мисълта за това.

– Разкош, нали, принцесо? Ах, тези гоги! Направо ги обожавам. Вършат половината работа вместо мен. Но стига за тях. Какво чувам за вас напоследък? – игриво попита Оладелго и размаха показалец срещу нея. – Капитан Трахо изорава цели реки, за да ви открие. Какво правите във Вадус? Накъде сте заплували?

– Към къщи – излъга Сера.

Оладелго присви очи. Облиза устни.

– Нали не бързате прекалено?

Беше се озовал зад Сера, преди тя изобщо да забележи, че е помръднал. Дъхът ѝ спря, когато усети как по гръбнака ѝ преминава ледена тръпка.

– Все още сте силна – отбеляза той недоволно.

– Махни си ръцете от мен! – извика Сера и се опита да отплува.

Той обаче бързо я настигна.

– Защо викахте моите среброрибки? Къде отивате наистина? – заразпитва той.

– Казах ти вече – вкъщи – отвърна тя.

Сера знаеше, че трябва да скрие страховете си от него. Иначе той щеше да ги използва, за да я задържи тук вечно, също като витрините. Ала беше закъсняла – внезапно усети остра болка в гърба.

– А! Ето къде бил! – прошепна Оладелго, а студеният му дъх погали шията ѝ. – Малка принцесо, мислите си, че сте много умна и смела, но не сте. Аз го знам. Майка ви също го знаеше. Отново и отново я разочаровахте. Предавахте я. Накрая я оставихте да умре.

– Не! – извика Серафина.

Оладелго грубо ровеше с бързите си пръсти на грубо из

гръбнака ѝ в търсене на най-скритите ѝ страхове.

– О, почакайте, имало още! Ама какви сте ги вършили вие?

Той замълча за секунда, после продължи:

– О, огледала, каква задача само ви е възложила Вража. И вие наистина си мислите, че ще се справите? Вие? Какво ще прави вещицата, когато се провалите? Предполагам, че ще намери някой друг за работата. Някой по-добър от вас. Също както направи Махди.

Отровните му думи я уцелиха в сърцето като жило на скат. Махди, престолонаследникът на Матали, мъжът, когото бе обичала, я беше предал и се беше влюбил в друга русалка. Раната от предателството още я болеше. Тя сведе поглед, парализирана от болка. Забрави защо беше дошла тук. Забрави закъде беше тръгнала. Волята ѝ се оттичаше от съзнанието ѝ като вода. Върху мозъка ѝ се спускаше задушаваша сивота.

Мъркащ от удоволствие, Оладелго изчовърка нещо дребно и тъмно, което се криеше между два от прешлените на Серафина. Треперушката пищеше, докато той я пъхаше в уста.

– Божествено! – възкликна той и преглътна. – Трябва да спра да ям, но не мога да устоя.

Изяде още една и каза:

– Никога няма да победиш Трахо. Рано или късно, ще те хване.

Очите на Серафина помръкнаха. Главата ѝ увисна. Оладелго си откъсна още няколко треперушки и ги натъпка в устата си.

– Ммм! Амброзия! – изломоти той с пълна уста. Отново се оригна.

Звукът проникна през летаргията на Серафина. За няколко секунди сивотата се отдръпна и съзнанието ѝ се проясни. *Той ме изяжда малко по малко. Не мога да го оставя да го прави, помисли си тя отчаяно. – Но как да се боря с него? Толкова е силен...*

С огромно усилие тя вдигна глава. Дъхът замря в гърдите ѝ. Оладелго беше станал двойно по-голям. Коремът му висеше до коленете. Лицето му се бе издуло болезнено. Устата му бе разкривена от гримаса.

Толкова е преял, че го боли, отбеляза тя наум.

Тогава чу друг глас – този на Вража. Идваше от паметта ѝ, ясен и силен. *Вместо да обръщаш гръб на страха си, го остави да говори, това ѝ бе казала вещицата.*

Това и щеше да направи. Щеше да го остави да *креши*.

– Прав си, Оладелго – призна тя. – Това, което поиска от мен Вража, е невъзможно.

Откриваше сърцето си пред чудовище. Ако не успееше да надвие, той щеше да го погълне.

Оладелго сграбчи нова треперушка и я задъвка. Отново се оригна и присви очи от болка. Сега коремът му опираше в пода.

– Може би няма да е зле да си почина малко между храненията – каза той. – Един момент, моля...

Сера не му даде момент.

– Страх ме е, че няма да открия чичо си. И брат си – заговори тя бързо. – Страх ме е от ездачите на смъртта. Страх ме е какво се случва с Нийла, Линг, Ава и Бека. Страх ме е, че Астрид може би казва истината. Страх ме е, че може би ме лъже. Страх ме е от Трахо. Страх ме е от човека без очи...

Оладелго грабеше треперушки с шепи. Ръцете му бяха станали толкова дебели, че едва успяваше да ги сгъне, за да налапа плячката си, но въпреки това не спираше да яде. Алчността му бе взела връх.

– Знаеш ли от какво друго ме е страх?

– О, богове, спри. Моля те! – простена Оладелго. Направи крачка назад, загуби равновесие и се катурна по гръб. Опита се да се изправи, но не можа. Ръцете и краката му се мятаха като крайниците на обърната костенурка. Беше напълно без-

помощен.

Серафина се надвеси над него. Вече крещеше:

– Страх ме е, че ще полудея, ако се сблъскам с още страдание! Страх ме е, че още миромарци ще бъдат убити! Страх ме е, че отвличанията на хора от селата ще продължат! Страх ме е, че Трахо е наранил Вража! Страх ме е, че Син е мъртъв! Страх ме е за хората в трюма на кораба на Рафе Тепрез!

Оладелго затвори очи и изскимтя. Серафина спря да крещи. Изправи гръб и с изненада установи, че сивата мъгла е изчезнала от главата ѝ. Беше надвила Оладелго. Страхът ѝ се бе превърнал от враг в съюзник.

Тя се усмихна и разтвори шепа. Бръмбарите бяха все още там.

– Среброрибке! Насам! – извика тя колкото ѝ глас държи.

Не се появи никаква риба. Серафина се сети къде бърка.

– !масан екбирорберС – извика тя.

Течното сребро се развълнува. От него се показаха две трептящи антени, последвани от глава. Накрая от среброто се измъкна цялото създание и Серафина видя, че е огромно. Двойно по-едро от най-едрия морски кон. От продълговатата, членеста черупка падаха сребристи капки. Две огромни черни очи се обърнаха към Серафина.

– .ирабмърб ан им ешириМ – каза животното.

– .иовт ас и адитналтА в ем идеваЗ – отвърна Серафина.

Среброрибата кимна и Серафина се покатери на гърба ѝ. Създанието обърна антените си назад, така че Серафина да ги хване като юзди. Русалката се чувстваше така удобно, както и върху гърба на собствения си кон Клио. Прилепи опашка към страната на животното. Гърбът ѝ беше изправен и силен.

– В Атлантида? Тръгнала си към смъртта си! – извика Оладелго.

– Отивам в Атлантида, за да предотвратя смърт. Моята и на много други – каза Серафина.

– Идиотка! – кресна Оладелго, без да спира бясно да размахва ръце и крака. – Опафагите ще те изядат жива! Ще ти строшат костите и ще изсмучат костния мозък от тях! Ако досега не си се страхувала, време е да започнеш!

– Не се страхувам, Оладелго...

– Лъжеш! – изсъска той.

– Ужасена съм.

— **О**КЛАМ Е огонМ – обясни Серафина на среброрибата.

Създанието се втренчи в нея с черните си очища.

– !агеС !ирамбърб максИ – каза то.

Серафина отново погледна огледалото. Среброрибата се беше носила доста дълго по дължината на безкрайната Зала на въздишките и накрая бе спряла тук. Огледалото пред Серафина беше счупено, от остатъка стърчаха остри парчета и на всичкото отгоре се крепеше само на две места в рамката си. Ако си глътнеше корема и плуваше настрани, може би щеше да успее да се промуши през него, но не беше сигурна и не искаше да рискува.

Всяко огледало в Залата на въздишките съответстваше на друго в подводния или в човешкия свят. От другата страна на това огледало беше Атлантида, някаква полуразрушена стая в сграда на острова, но къде точно бе тя?

В огледалото беше тъмно. Сера не можеше да види какво я очаква от другата страна. Ами ако се заклеци? Ако се окаже наполовина вътре и наполовина вън, неспособна да помръдне и от другата страна има опафаги? Тя помоли създанието да ѝ намери друго огледало.

Среброрибата се изправи на опашката си и после падна обратно.

– !ирамбърБ – настоя.

– !еброД !еброД – предаде се Серафина.

Може би имаше друг вход към Атлантида, може би нямаше, но беше ясно, че среброрибата няма да плува повече. Серафина слезе от гърба на животното и му подаде обещаните бръмбари. То ги изяде от ръката ѝ и се гмурна в течното сребро. Серафина остана сама.

Атлантида бе голям остров. Освен столицата Елизия имаше много градове и села – всичките разрушени. Сера знаеше, че може да прекара цяла вечност в търсене на друг вход и така и да не го намери. Пое си дълбоко дъх, събра ръце над главата си, сякаш щеше да се гмурка, и заплува през счупеното огледало – внимателно, за да не се одраска на някое парче. Когато и опашката ѝ се промуши отвъд, Серафина се намери в стая, чийто под беше покрит с отломки от стени и дърво. Беше излязла от огледалното царство, но не беше сигурна къде е попаднала.

Един-единствен тънък лъч светлина се бе проточил през цепнатина в тавана. Нищо друго не нарушаваше мрака в стаята. Серафина тихо изпя заклинание илюмината, дръпна лъча към себе си и го разшири така, че да освети цялото помещение. Когато очите ѝ привикнаха, видя, че стаята някога е била голяма и елегантна част от терагогска къща. Две от стените се бяха срутили, другите две все още стояха изправени. Над главата ѝ висяха огромни греди, които някога бяха крепили покрива. И те бяха покрити с отпадъци, а върху всичко това растяха гъсти туфи водорасли.

Серафина заплува из стаята в търсене на изход, но така и не го откри. Изпя коммовео, отново съвсем тихо, за да не издаде присъствието си. Заклинанието ѝ трябваше, за да помести огромните каменни късове, но не успя. Поне десетина заклинатели трябваше да пеят, за да се помръднат камъните. Тя побутна няколко тухли и други останки от стените, но успя

единствено да си посипе главата с пясък и тиня.

Тогава усети вибрацията във водата. Силна беше. Онова, което я предизвикваше, със сигурност беше едро. Русалката се завъртя. На метър от нея се носеше голяма ядосана морена. Змиорката се изправи на опашка, засъска и оголи смъртоносните си зъби.

– Моля, змиорке, аз проблем на теб не – бързо каза Серафина.

Неправилната граматика на изречението, което излезе от устата ѝ, я стресна. Още повече я стресна фактът, че произнесе думите на змиорски, език, който не говореше.

– Какво търсиш тук? – попита змиорката тихо и заплашително.

Разбирам я! – помисли си Серафина. – *Как е възможно? Линг е единствената русалка, за която знам, че говори змиорски.*

Със закъснение си даде сметка, че и със среброрибата бе разговаряла на нейния език. В следващия момент се сети – кръвния обет.

Когато петте русалки бяха смесили кръвта си и се бяха заклели да обединят усилията си, за да победят Абадон, част от магията на Линг трябва да беше влязла в нея. Дали бе получила и част от магията на Нийла, Ава и Бека?

– Зададох ти въпрос, русалке – изръмжа морената и мръдна напред.

– Аз излиза. Опитва – обясни Серафина.

– Как влезе?

– През огредалото.

Сега разгневената змиорка изглеждаше съвсем объркана.

– Огредарото. *Огледалото*. Моля, змиорке, покажи навън.

– Има един тунел – заяви змиорката. – Но няма да можеш да влезеш в него, малък е. Ще трябва да си идеш по пътя, по който дойде.

– Не! Не може! Там лош мъж. Моля, ти, змиорке, навън.

– Ще ти покажа тунела, но няма смисъл – рече змиорката.

Тя заплува към остатъците от едната стена. Посред боклуците стоеше обло парче камък с диаметър около половин метър.

– Тук е – каза змиорката и посочи с опашка зад камъка.

В тази част на стаята беше толкова тъмно, че Серафина не бе успяла даже да види камъка, да не говорим за тунела зад него. Тя се вкопчи здраво в камъка и го размърда, за да го освободи от пясъка и наноса. После изпя второ коммовео, за да го премести от мястото му. Свали торбата си от рамо, коленичи на земята и пъкна ръка в тунела. Усети леко течение.

– Колко дълъг? – попита.

– Не много. Няма и метър.

– Аз изкопае – каза Серафина.

– Прави каквото искаш, само се махни от дома ми.

Серафина започна да загребва тиня от долната част на тунела и да я вади. Беше успяла да го разшири с цели петнайсет сантиметра, когато ръката ѝ се удари в нещо голямо и твърдо. Не успя да го помести и вместо това започна да изгребва тинята от стените и тавана на тунела. Заедно с тинята изхвърляше и чакъл и по-дребни парчета строителни отпадъци. Плъзеше бавно по тунела, в очите ѝ влизаше тиня, в устата ѝ пясък, а тя се молеше да не размести някой по-голям камък и тунелът да се срути върху нея. Когато най-накрая стигна до другия му край, дори не спря да огледа, а веднага заплъзга обратно към леговището на морената, за да си вземе торбата.

– Благодаря ми – каза Сера на змиорката.

– За какво по-точно? – попита тя.

– Не. Теб. Благодаря ти, змиорке – поправи се Серафина.

– Все едно. Просто се махай – каза онази.

Серафина пъкна торбата си в тунела, влезе след нея и се обърна, за да може да сложи големия камък на мястото му.

Не искаше да оставя толкова голяма дупка в стената на моренското жилище. После запъззя заднишком, като буташе торбата си напред с опашка. Когато премина тунела за втори път, се озова в открити води. Внимателно огледа за следи от движение наоколо, но не забеляза нищо. Водите над нея бяха бистри и искряха. От ъгъла, под който слънчевите лъчи падаха във водата, тя прецени, че е пладне. Огледа се отново и откри, че се носи край задната част на терагогската къща.

Зад нея се простираха заоблени хълмове, населени с корали и водорасли, но Сера знаеше, че преди хиляди години, преди Атлантида да потъне, по тях са отглеждали грозде и маслини. Тя заплува към фасадата на къщата с надеждата, че оттам по-лесно ще се ориентира.

От другата страна равнината внезапно пропадеше надолу. В средата на образувалата се долина, по дължината на нещо, което някога е било улица, с левги се точеха развалини. Серафина застина в изумление. Не можеше да откъсне поглед от гледката. Трябваше да търси информация, да открива талисмани и да убива чудовище, но така се развълнува, че не можеше да помръдне. Очите ѝ се напълниха със съзи.

– О – прошепна тя. – О, велика Нерия, погледни го!

Къщите бяха разрушени. Храмовете – срутени. Дворците – в развалини.

Беше тихо. Пусто. Самотно.

Но все така красиво.

Място, което Серафина отдавна виждаше във въображението си, но никога не се бе надявала, че ще го види и на живо.

Изчезнала мечта. Паднала империя. Изгубен рай.

Елизия, сърцето на Атлантида.